

NTFR 2011/525 Geen sprake van afwezigheid van alle schuld

Hof Den Bosch 03 september 2010, nr.09/00227

Belastingjaar/tijdvak	2004	☐ Brondocument
Trefwoorden	curator, failliet, termijnoverschrijding, verzuimboete	
Wetsartikelen	Awb-art. 6:11 AWR-art. 22j AWR-art. 67a	
Auteur	mr. I.R.J. Thijssen	
LJN	BP4018	
ECLI	ECLI:NL:GHSHE:2010:BP4018	

Samenvatting

Belanghebbende heeft het aan haar uitgereikte aangiftebiljet niet binnen de daarvoor geldende inlevertermijn ingediend, ook niet na aanmaning. Twee dagen voor het verstrijken van de uiterste inleverdatum is belanghebbende failliet verklaard. De inspecteur heeft ambtshalve een aanslag opgelegd, die in verband met het faillissement rechtstreeks bij de curator werd bezorgd. Pas in december 2006 komt belanghebbende op de hoogte van de aanslag. Eind januari 2007 komt zij in bezwaar. De inspecteur heeft belanghebbende niet-ontvankelijk in haar bezwaar verklaard en ambtshalve de aanslag verminderd tot het door belanghebbende opgegeven belastbaar inkomen uit werk en woning. De opgelegde verzuimboete van € 340 heeft hij gehandhaafd. Gedurende het proces heeft de inspecteur de aanslag op basis van door belanghebbende verstrekte gegevens nog verder verlaagd en de verzuimboete verlaagd naar € 68. In geschil is of belanghebbende terecht niet-ontvankelijk is verklaard. Het hof stelt voorop dat in hoger beroep ten aanzien van de aanslag inhoudelijk geen geschil meer bestaat nu de inspecteur volledig aan het bezwaar van belanghebbende is tegemoetgekomen. Belanghebbende is dan ook in zoverre niet-ontvankelijk in haar bezwaar. Ten aanzien van de boete oordeelt het hof dat, veronderstellenderwijze ervan uitgaande dat het bezwaar ontvankelijk is, er geen sprake is van afwezigheid van alle schuld, zodat deze in stand dient te blijven.

Commentaar

1. Volgens art. 14 FW moet de griffier van het gerecht dat het faillissement uitspreekt direct TNT Post berichten dat een bepaalde persoon failliet is verklaard. Vanaf het moment van ontvangst van dit bericht zendt TNT Post de voor de gefailleerde bestemde post door naar de curator. Gedurende deze 'postblokkade' komt de voor een gefailleerde bestemde post dus altijd bij diens curator terecht. Wanneer gedurende een faillissement een belastingaanslag wordt opgelegd, wordt deze (door)gestuurd naar de curator, die op grond van art. 99 FW verplicht is de blauwe envelop te openen. Hoewel de gefailleerde belastingplichtige op dat moment niet bekend is met het bestaan van deze belastingaanslag, wordt de belastingaanslag wel geacht rechtsgeldig te zijn bekendgemaakt (HR 26 februari 2010, nr. 08/01917, NTFR 2010/1072).

2. De curator *kan* vervolgens de belastingaanslag, na daarvan kennis te hebben genomen, doorsturen aan de gefailleerde met de vermelding 'van curator aan failliet'. In dat geval wordt de gefailleerde – op een later moment dan dat de belastingaanslag rechtsgeldig aan de curator is bekendgemaakt – op de hoogte gebracht van de belastingaanslag en kan de gefailleerde desgewenst een bezwaarschrift indienen. Uit HR 26 februari 2010, nr. 08/01917, valt overigens impliciet af te leiden dat – voor zover daar nog discussie over mogelijk zou zijn – een gefailleerde zelfstandig bevoegd is om gedurende zijn faillissement een bezwaarschrift in te dienen. De termijn voor een gefailleerde om vervolgens een bezwaarschrift in te dienen is – als gevolg van de tijd die noodzakelijkerwijs verloren gaat met de kennisneming en het doorsturen door de curator – feitelijk korter dan zes weken, maar hem moet in ieder geval een termijn van ten minste veertien dagen worden gegund (HR 28 maart 2002, nr. 36.933, NTFR 2002/450). Ook wanneer de curator – zoals in het onderhavige geval – de belastingaanslag niet doorstuurt aan de gefailleerde en deze pas na afloop van de bezwaartermijn kennisneemt van (het bestaan van) de belastingaanslag, moet hem ten minste een termijn van veertien dagen worden gegund om alsnog een bezwaarschrift in te dienen. De bevoegdheid van een gefailleerde om een bezwaarschrift in te dienen tegen een belastingaanslag, betekent niet dat een gefailleerde ook bevoegd zou zijn om tegen een uitspraak op bezwaar een beroepschrift in te dienen. In beroepsprocedures is immers de – overigens volstrekt onduidelijke – regeling van art. 8:22 Awb van toepassing (zie voor terrechte kritiek op deze regeling: R.A.V. van Boxem, 'Calimero en de Faillissementswet', NTFR 2008/2223).

3. De curator kan (art. 43 AWR) ook zelf een bezwaarschrift indienen tegen een aan de gefailleerde opgelegde belastingaanslag, maar daar heeft hij in het onderhavige geval van afgezien. De praktijk leert echter dat curatoren weinig gebruikmaken van de mogelijkheid om een bezwaar- of beroepschrift in te dienen tegen een – veelal ambtshalve geschatte – belastingaanslag waardoor overige (concurrente) schuldeisers worden benadeeld. Het is mij niet duidelijk wat de oorzaak is van deze passieve houding van curatoren: onbekendheid met de fiscaliteit, een gebrek aan baten waarmee de curator zijn eigen werkzaamheden kan bekostigen of een combinatie van beide. Dat in de onderhavige procedure evident sprake was van een materieel niet verschuldigde belastingaanslag, blijkt uit het feit dat de inspecteur gedurende de hogerberoepsprocedure de belastingaanslag ambtshalve heeft verminderd en het belastbare inkomen zelfs heeft vastgesteld op een negatief bedrag.

4. In de onderhavige uitspraak heeft de curator niet alleen nagelaten om een bezwaarschrift in te dienen tegen een aan de gefailleerde opgelegde – maar materieel niet verschuldigde – belastingaanslag, tevens heeft de curator nagelaten deze belastingaanslag aan de gefailleerde door te sturen. Pas in december 2007, ruim een halfjaar ná de beëindiging van het faillissement, raakt belanghebbende op de hoogte van het bestaan van een belastingaanslag als gevolg van een mededeling van de Belastingdienst dat een belastingteruggave met deze belastingaanslag zal worden verrekend. Vervolgens heeft belanghebbende via de Belastingtelefoon verzocht om een duplicaat van deze aanslag en heeft belanghebbende vervolgens op 26 januari 2008 een schriftelijk verzoek gedaan om kwijtschelding. De inspecteur beschouwt het kwijtscheldingsverzoek als een bezwaarschrift, maar verklaart het bezwaarschrift niet-ontvankelijk wegens termijnoverschrijding. Hoewel uit de uitspraak niet valt af te leiden op welke dagen belanghebbende telefonisch contact heeft gehad met de Belastingdienst en op welke dag belanghebbende de duplicaataanslag heeft ontvangen, is het hof van oordeel dat de inspecteur het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Gezien het stilzitten van de curator en het feit dat de termijn van veertien dagen slechts een *minimum*termijn betreft, had een welwillender benadering meer gepast geweest.

[1] Mr. I.R.J. Thijssen is advocaat-belastingkundige bij Jaeger Advocaten-belastingkundigen.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2011-525>

Datum: 13-4-2016 11:11:58

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.